

*GLITCH IN
DE TIJD*

Andere boeken van Karin Bosch en Patrick Van Oppen
bij Clavis

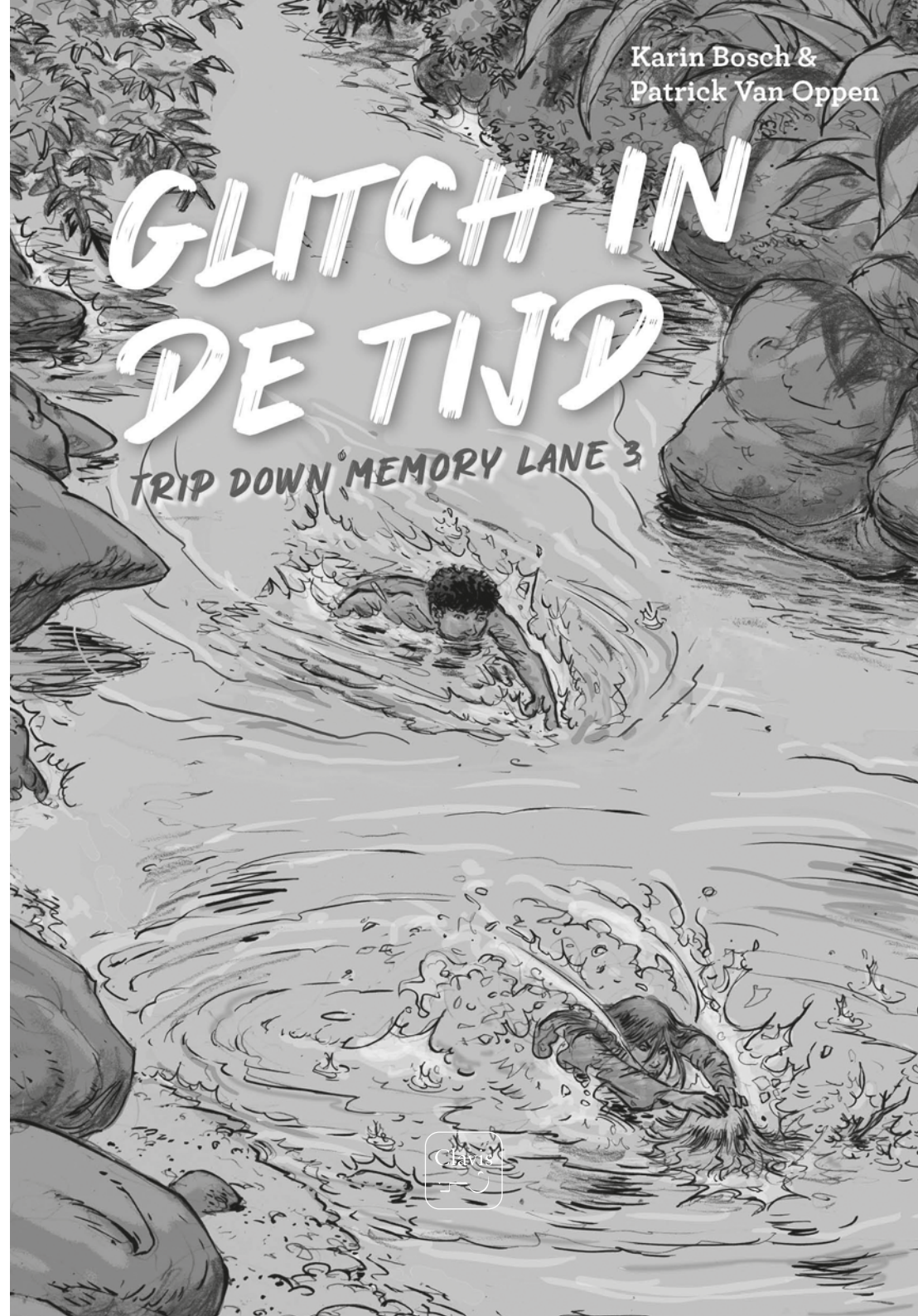
Trip Down Memory Lane
Trip Down Memory Lane 2. nok (Not okay)

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Karin Bosch
Glitch in de tijd
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Patrick Van Oppen
Trefw.: trauma, herinneringen, parallelle wereld
NUR 283, 284, 286
ISBN 978 90 448 6221 8
D/2026/4124/298
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

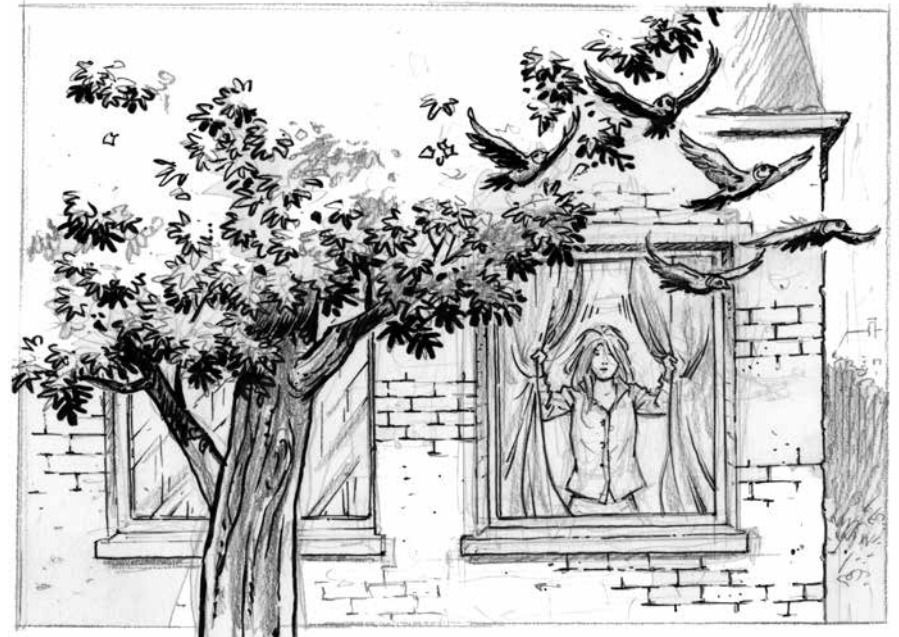
Voor al mijn kinderen

‘... Hier is het leven vloeibaar. Heden, verleden en toekomst
kennen geen tijd en plaats. Er is geen logische volgorde.

Die volgorde breng je uiteindelijk zelf aan.

Tijd is bedacht om controle te hebben
over iets waar we geen controle over hebben ...’

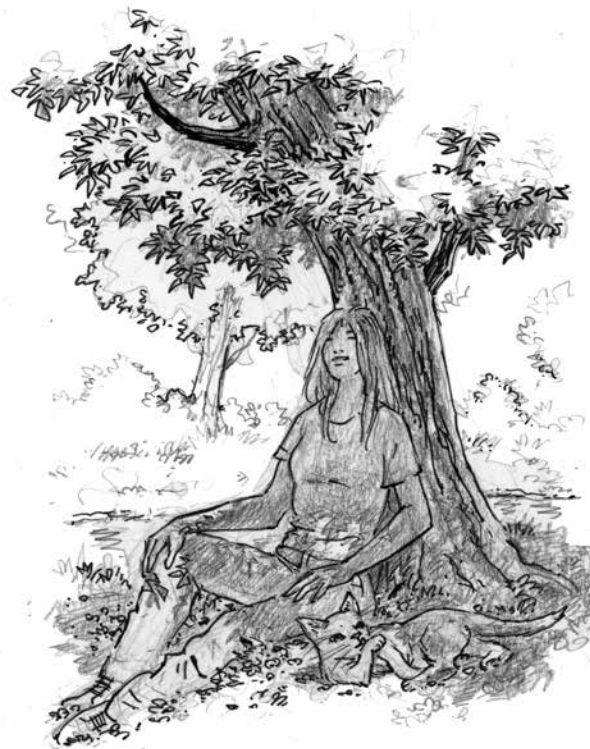
De dag is wakker en staat op.
Een zonnestraal priemt door een kier in het gordijn.
Buiten lacht een hond. Nena draait zich om in bed.
‘Honden lachen helemaal niet,’ mompelt ze.
Ook achter Nena’s oogleden is het licht aan.
Jammer, denkt ze.
Slaapdronken opent Nena haar ogen.
Ze kijkt door de spleet tussen haar gordijnen.

Haar eerste gedachten.
Mollige wolkjes, net een kindertekening.
Ze hoort vogels roddelen.
Dan slaat ze het dekbed van zich af. En schuift haar voeten
in haar sloffen. Gapend schuift ze het gordijn open.
Een zwerm vogeltjes stuift op uit de bomen tegenover
haar raam. Verderop strijken ze neer op een struik.
Wat raar, denkt ze. Het regent blauw.

De jonge vrouw zit rustig onder de boom.
Een glimlach versiert haar gezicht.
Het zonlicht glijdt soepel tussen de bladeren en landt
zachtjes op de gevlekte kater. Het dier draait zijn kopje
naar de zon en knijpt zijn ogen samen.
Tevreden zucht de bemoste grond. In de lichtcirkel likt
de kat zijn poot. Een beekje babbelt er vrolijk op los.
Druppels springen als zilveren visjes uit de stroom
en duiken speels weer terug.
De kater kijkt naar de vrouw. Hun ogen ontmoeten elkaar.
Ze wijst ergens naar in de verte en
legt haar vinger op haar lippen. 'Ssst ...' fluistert ze.

De blauwe lucht is als een vale spijkerbroek.
Het lijkt een luchtige dag.

Zo'n dag waarop je je zorgen kunt verkreukelen
om ze met een boogje in de prullenbak te gooien.
De jonge vrouw kijkt om zich heen.
Onrustig tasten haar ogen de omgeving af.
Ze staat op een pad, in een wildernis van kleuren.
Het lijkt wel een bloemenbom, die net is ontploft.
Een briesje puft plagerig, waardoor haar lange haren
wild dansen. Ze veegt ze uit haar ogen.
Een heldere lucht, een zonnetje: de ideale dag
voor een goed humeur. Maar de vrouw merkt het niet.
Vuurpijlen schieten door haar hoofd. Ze zweet hevig.

Haar shirt is doorweekt. Oncontroleerbaar trillen
haar ledematen. Het zweet druppelt in haar ogen.
Ze pakt een papieren zakdoekje om ze te deppen.
Om haar hoofd kwetteren blauwe vogeltjes.
Vrolijk vliegen ze door elkaar, als uitgelaten peuters.

‘Wil je even zitten?’
‘Huh?’ De vrouw wrijft weer over haar ogen.
Een paar meter verderop zit een gevlekte kat.
Het dier kijkt haar met grote blauwe ogen aan.
‘Je lijkt een beetje verward.’
Dus ik dacht: ik vraag of ze even wil zitten.
Ik heb natuurlijk geen stoel of zo. Ik kan niet heksen,
hahaha! Maar je kunt gerust op deze steen plaatsnemen.’
‘Nee, dank je. Ik moet verder.’
‘Dan niet, ook goed.’
De kater staat op en rekt zich uit.
Een beetje wankelend volgt de vrouw het pad.

Het gaat harder waaien.
Moedig weerstaan de planten de wind.
Door de zee van bloemen loopt een heel smal pad.
Meer een spoor dan een pad, eigenlijk.
Kennelijk komen hier vaker mensen. Of dieren.
Ze ziet planten met paarse bloemen breakdancen.
Hun woeste, aantrekkelijke aroma probeert haar te lokken.

‘Nee, hou op!’ roept ze. ‘Daarom ben ik hier niet!’
Verbaasd stoppen de bloemen met wuiven.
Ineens hoort ze iets. Ze spitst haar oren.
Achter een berg stenen klinkt een zacht gesis,
zoals wanneer een fietsband leegloopt.
Hooft ze het echt of dént ze dat ze het hoort?
Het klinkt als een eeuwenoud geluid,
diep in haar geheugen.
Ineens herkent ze het. Het is het geluid van de beek!
Ze draait zich een kwartslag.
Waarschijnlijk moet ze ernaartoe.

Voorzichtig loopt ze naar de stenen.
Wat een rare stenen, denkt ze, vol gaten en
scherpe punten. En zo groot, als stukken rots!
Er strijkt iets langs haar handen. Siergras.
Eerst aait het haar zachtjes.
Maar dan neemt de wind het over.
De witte pluimen van de halmen beuken op haar in,
als mokerslagen.
Takken rellen ondertussen lekker mee. Stelletje hooligans!
Meedogenloos blijven ze haar meppen.
'AU!' Ze grijpt naar haar wang.
Tussen haar vingers door sijpelt bloed.
Angst dendert door haar aderen.
Over het pad wandelt de gevlekte kater op zijn gemak
achter haar aan.

Dit is echt raar. Ze is een beetje duizelig.
Als ik naar huis wil, moet ik mijn ogen sluiten, denkt ze.
Ze klampt zich vast aan een boom.
Langzaam verstomt het geluid om haar heen,
verstomt de wereld om haar heen.
Haar ademhaling stukt een fractie van een seconde,
maar dan keert de rust terug in haar lijf.
Vermoeid zakt ze door haar knieën.
Heel even zitten, denkt ze.
Met haar rug leunt ze tegen de boom.

Haar gedachten drijven langzaam weg en
de zon verwarmt haar gezicht.
De kater strijkt langs haar kuit en vlijt zich daarna tegen
haar aan. Ze voelt zijn warme lijfje, zijn rustige ademhaling.
Zachtjes aait ze zijn rug.
Dan ziet ze de jongen en het meisje.

1

‘Mam, ik krijg hier even een vette error!
Volgens mij ligt er kattenpis in mijn kamer. Zo goor!
Heb jij mijn raam opengedaan vanochtend?’
Nena haat stank.
En de stank van kattenpis haat ze het meest.
In de hoek van haar kamer, vlak naast de plant, ligt aarde.
Niet veel, een handjevol.
De grillige, donkere vlek op het tapijt valt haar direct op.
Die vlek is nat. En stinkt.
Het raam is dicht. En haar kamerdeur was ook dicht.
Maar natte vlekken ontstaan niet uit het niets.
‘Hè, wat? Nee, natuurlijk niet,’ roept haar moeder.
‘Nou, er zit, zeg maar, toch iets nats in mijn tapijt.’
Mam loopt gehaast de trap op. ‘Ik heb hier geen tijd
voor, schat. Die presentatie MOET af en ik ga zo weg.
En ik moet die taart nog ophalen.’
‘O ja, mam, bijna vergeten.’ Nena geeft haar moeder
een dikke knuffel. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’
‘Dank je, lieverd. O ja, voor ik het vergeet,
ik moet ook nog ... GETVER!’
Samen staren ze naar de natte plek.
‘Zie je wel, mam, ik zei het toch! En ik ben letterlijk

de hele tijd op mijn kamer geweest, hè. De aarde op
de vloer, de natte vlek; ik zou iets gezien moeten hebben.
Ik bedoel, dit is best eng.’

Haar moeder bukt zich en snuffelt aan het tapijt.
‘Je hebt gelijk, schat ... Dit ruikt naar verse urine.’
‘Hoe dan? Ach ... misschien is hij nog in mijn kamer
en verstopt hij zich omdat hij bang is.’
‘Nou, dat denk ik niet, Nena.’
Nena zakt door haar knieën om onder de kast te kijken.
Niets. Zorgvuldig checkt ze haar hele kamer nog een keer.
‘Weet je zeker dat je niets hebt gehoord, schat?’
‘Huh ... wat bedoel je?’
‘Misschien zat je met je ogen aan je telefoon geplakt.
Bijvoorbeeld. Ik zeg maar wat.’
‘Grappig, mam ... Not!’
Haar moeder zucht en draait zich om. ‘Ik dep het wel op.
Als jij het doet, ga je weer kokhalzen. Dan moet ik
straks én een plas én jouw braaksel opruimen.’
Nena is overgevoelig voor geuren.
En haar maag komt heel snel in opstand.
Toen ze een keer in zachte kattenbrokjes stapte, moest ze
acuut kotsen. ‘Nice mam, you’re my hero,’ zegt Nena.
‘Jaja, het is al goed.’

OMG, niet weer, hè! Shitzooi!

Gek word ik ervan! Geesten, warboel.